

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 5To/64/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6221010173
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 10. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Štefan Novák, LL.M.
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2022:6221010173.2

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Štefana Nováka, LL.M a sudcov Mgr. Jána Bednára a JUDr. Bc. Viktora Marka, PhD. v trestnej veci obžalovaného K. X., pre prečin porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona, na verejnom zasadnutí konanom dňa 25. októbra 2022 o odvolaní obžalovaného K. X., proti rozsudku Okresného súdu Veľký Krtíš sp. zn. 3T/62/2021 zo dňa 25.04.2022 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. odvolanie obžalovaného K. X. z a m i e t a.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Veľký Krtíš sp. zn. 3T/62/2021 zo dňa 25.04.2022 bol obžalovaný K. X. uznaný vinným z prečinu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že

dňa 28. 07. 2021 v čase okolo 09.00 h s cieľom zabezpečiť si cigarety a alkohol, prišiel pred rodinný dom číslo 17 nachádzajúci sa v obci B. S. - časť B., kde najskôr preskočil železnou reťazou na visiaci zámok uzamknutú železnú bráničku, ktorou sa vchádza do záhrady rodinného domu, následne prešiel k vchodovým dverám vedúcim do obytných priestorov prednej časti rodinného domu, kde si otvoril a vošiel dovnútra, kde bol vyrušený K. D., nar. XX. XX. XXXX, ktorá ho vyzvala, aby rodinný dom opustil, na čo z domu odišiel, čím takto pre majiteľa uvedeného rodinného domu A. D., nar. XX. XX. XXXX, ako ani pre K. D., nar. XX. XX. XXXX a O. D., nar. XX. XX. XXXX, ktorí v uvedenom rodinnom dome bývajú nebola spôsobená žiadna škoda.

Za to bol obžalovaný K. X. odsúdený podľa § 194 ods. 2 Tr. zák. s použitím § 36 písm. l) Tr. zák., § 37 písm. h), m) Tr. zák., § 38 ods. 2, 4 Tr. zák., § 39 ods. 1, 3 písm. e) Tr. zák., § 42 ods. 1 Tr. zák. na súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 12 (dvanásť) mesiacov nepodmienečne.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zák. ho súd pre výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 42 ods.2 Tr. zák. okresný súd súčasne zrušil z rozsudku Okresného súdu Veľký Krtíš sp.zn. 3T/70/2021 zo dňa 25. 11. 2021, právoplatný 25. 11. 2021 výrok o treste, ktorým bol obžalovaný pri uznaní viny podľa § 194 ods. 1 Tr. zák. z prečinu porušovania domovej slobody odsúdený na trest odňatia slobody vo výmere 6 (šesť) mesiacov nepodmienečne, so zaradením pre výkon trestu do ústavu so stredným stupňom stráženia, ako aj ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu ku ktorej došlo zrušením stratili podklad.

Proti citovanému rozsudku, po jeho vyhlásení na hlavnom pojednávaní podal odvolanie obžalovaný K. X., ktoré dodatočne prostredníctvom svojej obhajkyne písomne odôvodnil. V písomných dôvodoch odvolania úvodom uviedol, že rozsudok súdu prvého stupňa pokladá v celom rozsahu za nesprávny

a nezákonný, kde má za to, že uvedený skutok nie je trestným činom. Podotkol, že v danom prípade sa nemôže jednať o prečin porušovania domovej slobody, kde vlastníkmí predmetných nehnuteľností sú iné osoby a poškodená užíva tieto nehnuteľnosti bez právneho dôvodu, resp. bez nájomnej zmluvy. Pokiaľ jeden zo spoluvlastníkov súhlasil, aby vstúpil do predmetnej nehnuteľnosti, nemôže byť stíhaný a odsúdený pre prečin porušovanie domovej slobody. K veci ďalej uviedol, že nepopiera, že vošiel do predmetnej nehnuteľnosti na pozemok rodinného domu, avšak za účelom, že hľadal svojho kamaráta - svedka O. D., s ktorým sa pravidelne vzájomne navštevovali. Poukázal, že v minulosti sa stalo, že kamarát mal epileptický záchvat, kedy mu pomohol, a preto, keď sa mu neozýval na volania, mal obavu, či je v poriadku. Taktiež veľa krát bol u tohto kamaráta na fuškách. Mrzí ho, ak poškodenú vystrašil alebo niečím nahneval, avšak má za to, že jej trestné oznámenie bolo skôr motivované tým, že si neželá, aby sa s jej synom stretával a kamarátil, kde občas spolu požívajú alkoholické nápoje, čo sama uviedla vo svojom výsluchu na súde a rovnako tak to potvrdil aj svedok O. D., že si mama nepraje, aby chodil k nim domov na návštevu.

V ďalšej časti odvolania poukázal na ustanovenie § 10 ods. 2 Tr. zák., a v tejto súvislosti vyslovil názor, že pri spáchaní prečinu, len naplnenie formálnych znakov skutkovej podstaty nestačí, pretože zákonodarca zároveň vyžaduje, aby závažnosť prečinu bola vyššia ako nepatrná. Ide tu o materiálny znak prečinu, ktorý zákonodarca vyjadril v ustanovení § 10 ods. 2 Tr. zák. a ktorý musí byť naplnený zároveň s formálnymi znakmi skutkovej podstaty prečinu, nakoľko inak o prečin (o trestný čin) nejde. Z uvedeného dôvodu preto nie je trestným činom konanie páchatel'a, ktorý síce naplní všetky formálne znaky niektorého z prečinov podľa ustanovení Trestného zákona, ak jeho závažnosť je vzhľadom na konkrétne okolnosti prípadu nepatrná. Poukázal, že svojím konaním nikomu neublížil, keď ho poškodená vyzvala, aby odišiel, nakoľko O. D. - jej syn nie je doma, okamžite poslúchol, keďže tým pádom nemal dôvod zotrvať na ich pozemku. Vzhľadom na všetky skutkové okolnosti, spôsob vykonania činu, jeho následky a hlavne jeho pohnútku presvedčiť sa, že kamarát je v poriadku, ktorý mu predtým nikdy nepovedal ako spoluvlastník nehnuteľnosti, že nemôže prísť, má za to, že sa nejedná o trestný čin. Pokiaľ sa v minulosti poškodená vyjadrila pred synmi, že jej prekáža jeho prítomnosť, uvedené neguje v plnom rozsahu súhlas podielového spoluvlastníka, ktorý sa nikdy nevyjadril v tom zmysle, že nemôže vstúpiť do nehnuteľnosti.

K výroku o treste uviedol, že aj napriek tomu, že súd aplikoval ustanovenie § 39 ods. 1, ods. 3 písm. e) Tr. zák., súd nepostupoval správne, keď pri ukladaní súhrnného trestu použil § 38 ods. 4 Tr. zák., a tak zvýšil dolnú hranicu trestnej sadzby o jednu tretinu. Podľa § 38 ods. 7 Tr. zák., ustanovenia odsekov 4 až 6 sa nepoužijú, ak sa súčasne ukladá zvýšený úhrnný trest alebo súhrnný trest podľa § 41 ods. 2 alebo podľa § 42, ak by súčasné použitie týchto ustanovení bolo pre páchatel'a neprímerane prísne. Taktiež nesúhlasí s uloženým trestom v súvislosti s posúdením príťažujúcej okolnosti v zmysle § 37 písm. h) Tr. zák. Použitie všeobecnej príťažujúcej okolnosti „spáchal viac trestných činov“ neprichádza do úvahy v prípade, ak páchatel' spáchal dva alebo viac trestných činov, kde sa ukladá súhrnný trest podľa zásad na ukladanie úhrnného trestu podľa § 41 ods. 1 Tr. zák. Okresný súd pochybil, keď v jeho neprospech pričítal ako príťažujúcu okolnosť, že spáchal viac trestných činov podľa § 37 písm. h) Tr. zák., keďže práve táto okolnosť podmieňuje uloženie súhrnného trestu podľa § 42 ods. 1 Tr. zák. (ako aj úhrnného trestu podľa § 41 ods. 1 Tr. zák.), a teda aj v prejednávacom prípade už bola zohľadnená práve takýmto spôsobom, spočívajúcim v uložení súhrnného trestu podľa § 42 ods. 1 v spojení s § 41 ods. 1 Tr. zák. Okresný súd tak v rozpore so zásadou „ne bis in idem“ a z nej vyplývajúceho zákazu dvojitého pričítania (vyjadreného v § 38 ods. 1 Tr. zák.) dvakrát prihliadol na tú istú okolnosť - raz ako na všeobecne príťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. h) Tr. zák. a raz ako na okolnosť podmieňujúcu použitie vyššej (prísnejšej) trestnej sadzby podľa § 42 ods. 1 v spojení s § 41 ods. 1 Tr. zák. Uvedený záver je v zhode s ustálenou judikatúrou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, podľa ktorej spáchanie druhého (aj ďalšieho) zbiehajúceho sa trestného činu sa v súlade s vyššie uvedenou zásadou nepoužije ako príťažujúca okolnosť podľa § 37 písm. h) Tr. zák., ak by zároveň išlo o okolnosť, ktorá podmieňuje použitie vyššej trestnej sadzby, pričom môže ísť aj o okolnosť podľa ustanovenia všeobecnej časti Trestného zákona, to teda znamená, že aj ak je z dôvodu viacčinného súbehu trestných činov potrebné aplikovať absorpčnú zásadu v zmysle § 41 ods. 1 Tr. zák. tak, ako tomu bolo v prejednávacom prípade. V prípade, ak by odvolací súd mal za to, že jeho vina bola bez dôvodných pochybností preukázaná, má za to, že uložený trest odňatia slobody vo výmere 12 mesiacov nepodmienečne, je neprímerane prísny. Na záver podaného odvolania navrhol, aby odvolací súd zrušil rozsudok súdu prvého stupňa a rozhodol sám rozsudkom s poukazom na § 322 ods. 3 Tr. por. tak, že ho oslobodí spod obžaloby, nakoľko skutok nie je trestným činom v zmysle § 285 písm. b) Tr. por.

Obžalovaný K. X. sa verejného zasadnutia odvolacieho súdu osobne nezúčastnil, pričom upovedomenie o tomto procesnom úkone prevzal v zákonom predpísanej lehote (3.10.2022), pričom svoju neúčasť na verejnom zasadnutí neospravedlnil. Verejné zasadnutie sa konalo v neprítomnosti obžalovaného za splnenia podmienok uvedených v § 293 ods. 5 Trestného poriadku.

Krajský prokurátor na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu uviedol, že považuje rozsudok prvého stupňa v celom rozsahu za zákonný a navrhol odvolanie obžalovaného zamietnuť ako nedôvodné.

Obhajkyňa obžalovaného na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu navrhla, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok a rozhodol sám tak, že obžalovaného spod obžaloby oslobodí, nakoľko skutok nie je trestným činom, keďže obžalovaný mal súhlas na vstup od jedného zo spoluvlastníkov nehnuteľnosti.

Krajský súd Banská Bystrica ako súd odvolací predtým ako začal plniť svoju preskúmvaciu povinnosť podľa § 317 ods. 1 Tr. por. zistil, že odvolanie obžalovaného bolo podané včas, v lehote ustanovenej § 309 Tr. por., odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v súlade s § 307 ods. 1 písm. a), b), pričom nedošlo k vzdaniu sa práva na podanie odvolania alebo k späťvzatiu podaného odvolania v zmysle § 312 Tr. por. a preto odvolací súd nepostupoval podľa § 316 Tr. por..

Podľa § 317 ods. 1 Tr. por. ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 Tr. por. alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3 Tr. por., preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. V tejto súvislosti zistil, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné.

Úvodom odvolací súd konštatuje, že napadnutý rozsudok tak, ako bol písomne vyhotovený, spĺňa kritéria obsiahnuté v ustanovení § 168 ods. 1 Tr. por. Z jeho dôvodov je totiž zrejmé, ktoré skutočnosti vzal súd za preukázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel a akými úvahami sa riadil pri vyhodnotení vykonaných dôkazov. Súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia dostatočným spôsobom vysvetlil, k akým zisteniam došiel na základe konkrétnych vykonaných dôkazov, ako tieto dôkazy hodnotil. Závery súdu prvého stupňa, ktoré v smere skutkových zistení z týchto dôkazov vyvodil, považuje odvolací súd za logické a zodpovedajúce vykonaným dôkazom. Na rozdiel od obhajoby odvolací súd dospel k záveru, že súd prvého stupňa postupoval v prerokúvanej veci tak, aby bol náležité zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na svoje rozhodnutie. Taktiež zistil, že všetky dôkazy v prerokúvanej veci boli získané zákonným spôsobom a súd prvého stupňa ich hodnotil jednotlivo aj v ich súhrne podľa svojho vnútorného presvedčenia, založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu tak, ako mu to ukladá ustanovenie § 2 ods. 12 Tr. por.

Odvolací súd, s ohľadom na skutkové zistenia obsiahnuté vo výrokovej časti rozsudku súdu prvého stupňa, ako sú popísané, vrátane príslušného odôvodnenia napadaného rozsudku a k nemu nadväzujúceho obsahu spisového materiálu zistil, že obecné kritéria vymedzujúce zavinenie obžalovaného boli naplnené, pričom súd prvého stupňa sa s nimi vyrovnal dostatočným spôsobom a odvolací súd ich akceptuje.

K skutkovým okolnostiam odvolací súd konštatuje, že obžalovaný nespochybňuje, že sa žalovaný skutok stal, avšak namieta jeho posúdenie ako trestný čin. Odvolací súd sa s jeho argumentáciou v tomto smere nemohol stotožniť. Pokiaľ ide o vyjadrenie obžalovaného, že spoluvlastník súhlasil, aby vstúpil do predmetnej nehnuteľnosti, nemôže byť stíhaný a odsúdený pre prečin porušovanie domovej slobody, tak toto jeho vyjadrenie je vyvrátené výpoveďou výlučného vlastníka predmetnej nehnuteľnosti, svedka A. D., ktorý okrem iného uviedol, že obžalovaný k ním chodieval často, čo už bolo pre nich nepríjemné, a tak mu povedali, aby k nim už radšej nechodieval, že si to neželajú. Otravovalo ich to, a aj preto zamykali bránu do dvora. K obhajobe obžalovaného je potrebné taktiež uviesť, že spáchanie trestného činu porušovanie domovej slobody, nie je viazané na vlastnícke právo ale je viazané na priestory slúžiace na bývanie iného (§ 122 ods. 5 Tr. zák.). Vykonaným dokazovaním bolo jednoznačne preukázané, že obžalovanému ani jeden z užívateľov domu, a to K. D. ako aj jej synovia A. D. a O. D. nedali súhlas k tomu, aby mohol kedykoľvek vstúpiť do ich domu vrátane priestorov a pozemkov k nim patriacich.

K právnemu posúdeniu skutku odvolací súd uvádza, že žalovaného trestného činu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona, sa dopustí, kto neoprávnene vnikne do obydľia iného alebo tam neoprávnene zotrva a spácha čin prekonaním prekážky, ktorej účelom je zabrániť vniknutiu. Objektom tohto trestného činu je domová sloboda zaručená Ústavou SR. V zmysle § 122 ods. 5 trestný čin je spáchaný v obydľí, ak je spáchaný v dome alebo byte iného alebo v iných priestoroch slúžiacich na bývanie vrátane priestorov a pozemkov k nim patriacim, ak sú ako súčasť obydľia uzavreté. Vniknutím je nežiaduce, bez súhlasu alebo proti vôli oprávneného užívateľa uskutočnené vojenie do domu alebo do bytu, ktorým sa v podstate zasahuje do domovej slobody. Neoprávneným zotrvaním sa rozumie prípad, keď sa páchatel dostane do domu alebo bytu iného oprávneného, ale potom sa vzoprie vôli oprávneného užívateľa a bez oprávnenia sa odmieta vzdialiť. Táto vôľa oprávneného užívateľa môže byť prejavená výslovne alebo konkludentne. Prekážkou, ktorej účelom je zabrániť vniknutiu, sú najmä zamknuté dvere, plot, zábradlie, mreže, ale aj okno prístupné iba pomocou rebríka. Prekážka nemusí byť prekonaná za použitia násilia, ale stačí akékoľvek jej odstránenie, otvorenie, preskočenie, prelezenie a pod. Zo subjektívnej stránky musí ísť o úmysel [§ 15 písm. a), b) Tr. zák.].

Okresný súd na základe uvedeného, preto po právnej stránke, správne kvalifikoval konanie obžalovaného K. Rechteríka, ako prečin porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona, pretože obžalovaný neoprávnene vnikol do obydľia iného, a to prekonaním prekážky ktorej účelom je zabrániť vniknutiu. Odvolací súd sa nestotožnil s argumentáciou obhajoby, že závažnosť jeho konania je nepatrná, tak ako to má namysli ustanovenie § 10 ods. 2 Tr. zák., pretože si musel byť vedomý, že nesmie svojvoľne vstupovať do obydľia iného, keďže už bol v minulosti za takúto trestnú činnosť odsúdený.

Vykonaným dokazovaním na súde prvého stupňa bolo bez akýchkoľvek rozumných pochybností preukázané, že skutok sa stal, tak ako je uvedený v skutkovej vete napadnutého rozsudku a že ho spáchal obžalovaný, preto sa odvolací súd nestotožnil obhajobou obžalovaného, ktorú považuje za účelovú so snahou zbaviť sa trestnej zodpovednosti.

Krajský súd v tejto časti považuje napadnuté rozhodnutie okresného súdu, ale aj jeho postup, ktorý verdiktu predchádzal, za zákonný, nevykazujúc znaky svojvoľe.

Odvolací súd následne preskúmaval výrok o treste a zistil, že okresný súd prihliadol na všetky skutočnosti a zásady podľa § 34, § 36, § 37, § 38 Trestného zákona dôležité z hľadiska jeho ukladania a to spôsob spáchania činu, jeho následok, zavinenie, pohnútku, priťažujúce a poľahčujúce okolnosti, osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosti nápravy, ale i generálnu a individuálnu prevenciu. Odôvodnenie uloženého trestu je v napadnutom rozsudku dostatočné a vecne správne, preto odvolací súd v tomto smere odkazuje na dôvody rozsudku okresného súdu. Odvolací súd konštatuje, že okresný súd správne priznal obžalovanému poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. l) Tr. zák., pretože sa priznal k spáchaniu trestného činu a trestný čin oľutoval, taktiež správne prihliadol aj k dvom priťažujúcim okolnostiam podľa § 37 písm. h), písm. m) Tr. zák., pretože spáchal viac trestných činov a bol už za trestný čin odsúdený. Podľa § 38 ods. 4 Tr. zák., ak prevažuje pomer priťažujúcich okolností, zvyšuje sa dolná hranica zákonom ustanovenej trestnej sadzby o jednu tretinu. Keďže obžalovaný bol odsudzovaný za trestný čin, ktorý spáchal skôr, ako bol súdom prvého stupňa vyhlásený odsudzujúci rozsudok Okresného súdu Veľký Krtíš sp. zn. 3T/70/2021 zo dňa 25. 11. 2021 za iný jeho trestný čin, uložil mu okresný súd súhrnný trest podľa zásad na uloženie úhrnného trestu (§ 41 ods. 1 Tr. zák.) V prípade obžalovaného K. X. druh a výmera trestu boli stanovené zákonným ustanovením § 194 ods. 2 Tr. zák., vzťahujúcim sa na najprísnejšie trestný skutok, umožňujúci obžalovanému uložiť trest odňatia slobody vo výmere na jeden až päť rokov. Na základe modifikovanej trestnej sadzby, za použitia ustanovenia § 38 ods. 4 Tr. zák., obžalovanému hrozil trest odňatia slobody na 28 mesiacov až päť rokov. Po zhodnotení všetkých skutočností, majúúc význam pri určovaní druhu trestu a jeho výmery dospel aj odvolací súd k záveru, že z hľadiska individuálnej aj generálnej prevencie na osobu obžalovaného nie je potrebné vplývať trestom odňatia slobody na základe modifikovanej trestnej sadzby, ale účel trestu bude možné dosiahnuť aj trestom odňatia slobody kratšieho trvania. V danom prípade boli splnené zákonné podmienky na aplikáciu ustanovenia § 39 ods. 1, 3 písm. e) Tr. zák. na mimoriadne zníženie trestu. Pokiaľ okresný súd obžalovanému vymeral trest odňatia slobody v trvaní jedného roku, ktorý vyslovil ako nepodmienečný a pre výkon trestu odňatia slobody ho podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zák. zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom strázenia, tak nie je možné takto uložený trest považovať

za neprimeraný a represívny. Uložený trest zodpovedá zásadám ukladania trestov ustanoveným v § 34 a § 38 Trestného zákona a takýto postih páchatela je adekvátny, zodpovedá požiadavkám zabezpečenia generálnej i individuálnej prevencie.

Odvolačný súd sa nemohol stotožniť s argumentáciou obhajoby, že spáchanie druhého (aj ďalšieho) zbiehajúceho sa trestného činu sa nepoužije ako priťažujúca okolnosť podľa § 37 písm. h) Tr. zák., z dôvodu viacčinného súbehu, na základe zásady v zmysle § 41 ods. 1 Tr. zák.. K tomu odvolací súd uvádza, že aplikácia ustanovenia § 41 ods. 1 nemá za následok zvýšenie trestnej sadzby, tak ako je to pri aplikácii ustanovenia § 41 ods. 2 Tr. zák. Teda v danom prípade sa nejedná o okolnosť, ktorá by podmieňovala zvýšenie zákonom ustanovenej trestnej sadzby. Odvolací súd v tejto súvislosti pripomína ustanovenie § 38 ods. 7 Tr. zák., v ktorom zákonodarca stanovuje prípady, v ktorých sa modifikácia dolných hraníc trestných sadzieb (zvyšovanie) nebude aplikovať, a to v prípadoch, ak súd súčasne ukladá zvýšený úhrnný trest alebo súhrnný trest v zmysle § 41 ods. 2 <aspi://module='local'&link='%252341'&ucin-k-dni='30.12.9999'> alebo § 42 Tr. <aspi://module='local'&link='%252342'&ucin-k-dni='30.12.9999'> zák., čo však nie je prejednávaný prípad, pretože obžalovanému bol ukladaný súhrnný trest podľa zásad § 41 ods. Tr. zák.

Na základe z horeuvedeného má krajský súd za to, že prvostupňový súd rozhodol správnym a zákonným spôsobom a preto odvolanie obžalovaného v zmysle ustanovenia § 319 ods. 1 Tr. por. ako nedôvodné zamietol.

Uznesenie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Banskej Bystrici jednomyseľne (§ 163 ods. 4 Trestného poriadku v spojení s § 180 Trestného poriadku).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.